

G E S T I Ó E M P R E S A R I A L

**Empresaris de vacances
i amb l'ai al cor**

MODEST GUINJOAN / JOSEP MARIA LLAURADOR

Consulting Barcelona Economia

Com cada any, tothom ha buidat les ciutats i ha envaït pobles de muntanya i viles de costa que esperen fer el seu agost particular; les segones residències encenen els llums fins a la matinada i els carrers de les urbanitzacions que ja han canviat de manera irreversible el paisatge del país s'omplen de vehicles de tot tipus, de gent de totes les edats, amunt i avall. L'activitat productiva s'atura i, passada la Mare de Déu d'agost, qui més qui menys comença a comptar els dies que li falten per tornar-hi. Unes vacances esperades, merescudes i... també temudes per molts dels actors de l'activitat empresarial.

Aquest any els petits i mitjans empresaris dels sectors més diversos han començat les vacances amb més interrogants dels habituals. Durant el primer semestre se'ls ha fet evident que la conjuntura econòmica mostra un to realment baix i que, en conseqüència, cal suar més la cansalada per aconseguir mantenir uns resultats decents. Amb la referència de més d'un client i proveïdor que ha tancat o que, a fi d'atenuar com sigui la incidència dels costos fixos, ha pactat reduccions de jornada i mesures semblants, ha calgut filar prim en la gestió de les despeses i ajornar inversions a l'espera de millors moments. Molts empresaris passaran les vacances pensant en què faran si les coses no es revifen a la tornada.

Potser corresponen a altres professions, tanmateix, que la costa i els ports estiguin a vessar de iots i de velers, que els pàrquings i els carrers siguin l'aparador de més cotxes de luxe nous del que ho havien estat mai, que la compra -i la venda- de cases d'estiueig, de segones -terceres i quartes, també- residències facin de l'anomenada bombolla immobiliària l'excepció, i que no es redueixin els viatges a l'estranger més civilitzat -els destins exòtics estan massa inestables-, fa que tot plegat no deixi de xocar. Sens dubte que si es tractés de les mateixes persones que es queixen, les llàgrimes en la coberta d'un vaixell, en el seient de pell del darrer model d'automòbil, en el saló-terrasa amb vistes al mar o en la sala VIP d'algun aeroport internacional mereixen menys llàstima.

Encara podem recordar el pagès típic, una espècie en vies d'extinció tal com l'havíem conegut al nostre país, que mai no estava satisfet, amb independència del fet que la collita d'aquell any fos més bona o més dolenta. Quan no era massa aigua, era massa poca,

quan no era una ventada, era una peregada, quan no era una plaga, era una altra... Etern insatisfet als ulls de l'urbanita de visita, sempre tenia les esperances dipositades en la collita de l'any vinent, mentre el turista treia importància als seus plors i se'n tornava a ciutat. Però ni el mercat és tan imprevisible com la meteorologia, ni el paper social del pagès ha evolucionat

com el de l'empresari; amb els anys, aquest ha deixat enrere l'estigma d'explotador i ha esdevingut una persona socialment acceptada, motor de l'economia, lliurador d'oportunitats per a molts i, tot sovint, sinònim de l'èxit. I ja se sap que en els cicles econòmics, després de sotragades periòdiques -amb les seves víctimes corresponents-, acostuma a arribar una nova remuntada que permet, als supervivents de la crisi, tornar al camí de la normalitat: beneficis, reinversió, eventualment venda del negoci...

Perquè les vaques grasses no s'albiren per després de vacances, val més posar-se a planificar -aquella activitat que tantes vegades s'ajorna-, i fer-ho bé. Molt més difícil ho tenen els treballadors que hauran d'acomiar a la tornada, els joves i les dones sense feina, o els aturats de més edat, molts dels quals potser hauran de fer front a la hipoteca, al crèdit de l'utilitari o a la quota de vacances i que amb prou feines hauran arribat a fi de mes.